

правиль и нераздѣлния му другарь Кара Феизъ до 1810 г.¹⁾

Както се каза, Инджето слага коститѣ си задъ Дунава и то не по тъй идиличенъ начинъ, както мъгляво разпраза преданието, а срѣщу турцитѣ. Това е било пакъ прѣзъ 1821 г., когато възстаналитѣ въ Румжния сж били разпрѣснати и принудени да бѣгатъ въ Маджарско и Русия. Споредъ *Гордонъ, Индже Войвода* (Jnjè) пада убитъ при брѣговетѣ на Прутъ до Молдовско-руската граница, кждѣто заедно съ други водители е билъ застигнатъ отъ нахълталитѣ прѣзъ Дунава турски войски подъ Силистренския, Видинския и т. н. паши. *Инджето пада, пише Гордонъ, при безпримѣренъ хероизмъ, който напомнялъ една отъ най-свѣтлитѣ страници на „грѣцката“ история: reminds us of one of the brightest pages of Hellenic history.*²⁾ Въ това сражение съ турцитѣ сж участвували и водителитѣ Младенъ, Стефко и Поляка Гарновски.

Много е възможно, че Гарновски и други поляци съ свидѣтелството си за Инджето, сж дали поводъ на *Чайковски* да напише своя романъ *Кърджали*, дѣто послѣдния, като български герой, се изказва да е отъ къмъ Силистра. *Кърджали* се е борилъ юнашки срѣщу турцитѣ при това около рѣката Прутъ и то все прѣзъ 1821 г. всрѣдъ каквато развяска е и края на *Индже Войвода*, а още повече, че по-рано е билъ и Кърджалийски водителъ.

Ето, такива сж миналото и края на единъ Сливенецъ, засѣнчани въ България съ блѣденъ епосъ и мъгливи предания, а увенчани съ геройство и слава въ чужди източници.

Съ името на Кърджалиитѣ сж замѣсени и други Сливенци, между които най-видния е обезсмъртения въ Сърбия *Конда Бинбаши*.

Прѣди да започнемъ за него, нека споменемъ и името на другъ Сливенецъ, нѣкой си *Миндо*, който е принадлежалъ къмъ съставенитѣ български чети за отбрана и прѣслѣдване на Кърджалиитѣ. Тия чети сж били морално подържани отъ мѣстнитѣ турски власти, защото кърджалийското движение не е било само разбойническо, но и политическо. Съ него си служеше и Пазвантоолу и други възстанали турски пър-

¹⁾ Ср. Le célèbre Kara Feizia, който трѣгналъ отъ „Румелия“ (Южна България) на помощъ на Нови Пазаръ съ 10,000 души. Това се намира въ френскитѣ консулски рапорти изъ Турция за 15 май 1806 г. Archives Nationales. A. F. IV. Сжщо тукъ е и за влизането на Пазвана въ Севлиево, Добричъ и т. н. прѣзъ 1809 г. по рапорта на М. Тадейранъ

²⁾ Gordon, I, 128 – 129. Както ще се види отъ всички западни писатели, революционното движение въ Ромъния, България и Гърция презъ тая 1821 год. се счита за „грѣцко“, защото прѣзъ това време тѣ не сж знаели, че има въ историята и българи. Почти всички тамъ българи се наричатъ и „епироти“, „арнаути“ или въобще „грѣци“.